

small as an elephant

เรื่องรักขนาดใหญ่

ของ

เด็กชายตัวเล็ก

เจนนิเฟอร์ ริชาร์ด จากอบสัน เจียน
ปอนด์ ไทโรจนาบันท์ แปลา

การเดินทางไกลของเด็กชายแจ็ก ผู้แบกความรักขนาดใหญ่เท่าช้าง

หนึ่ง

หากใครอยากรู้ว่าข้างเป็นอย่างไร
ข้างก็เหมือนคนนั้นแหละ แต่ยิ่งกว่าที่คนเป็น
—ปีเตอร์ คอร์นฟีลด์

ข้างรู้สึกถึงอันตราย ข้างรับรู้ถึงคลื่นยักษ์สึนามิที่กำลังซัดเข้าฝั่ง หรือรู้สึกถึงแผ่นดินไหวได้ก่อนที่จะเกิดขึ้นจริง น่าเสียดาย แจ็กไม่มีความสามารถที่ว่ามา วันที่ชีวิตเขากลับตาลปัตรนั้น เขาไม่ทันตั้งตัวเลยสักนิด

แจ็กนอนอยู่ในเต็นท์ฮับบา ณ ค่ายพักแรมชีวอลส์บนเกาะเมาด์เดเลิร์ต คืนนั้นอากาศเย็นยะเยือก แจ็กดีใจที่ยืนกรานจะนำถุงนอนใบที่อุ่นกว่ามาแทนอีกใบที่เบากว่าและพับให้เล็กกว่า ซึ่งแม่พยายามเกลี้ยกล่อมให้เขาเอาใบนั้นมา

ว่าตอนนี้เช้าแล้ว เขาร้อน ผมชุ่มเหงื่อเหนียวติดคอและหน้าผากหนึบหนับ เครื่องอบผ้า---นี่แหละกลิ่นในเต็นท์ เป็นกลิ่นอากาศร้อนอับๆอวลอยู่ในจมูก และบอกว่าดวงอาทิตย์ขึ้นสูงแล้วถึงเวลาอาหารเที่ยงแล้วแน่ๆ เขาคิด จากนั้นก็ถีบถุงนอนออกทำไม้แม่ไม่ปลุกนะ เขารูดซิปเต็นท์แล้วคลานออกมาสูดอากาศ

ภายนอกที่สดชื่นกว่า

แม่ละ!

รถที่เข้ามาหายไปแล้ว! แจ็กยืนอยู่ตรงนั้น นิ่งงัน รวากับ รอให้ดวงตาปรับจนชินแสงสว่าง รอให้สรรพสิ่งก่อรูปร่างขึ้นมา แล้วรถจะอยู่ตรงนั้น ตรงที่แม่จอดไว้ แต่รถหายไปแล้วจริงๆ รวมทั้งเต็นท์หลังเล็กที่แม่กางบนพื้นกรวดข้างเต็นท์เขา

แจ็กพยายามสูดหายใจลึกๆ แต่อากาศข้างนอกนี้กลับแน่น และอึดอัดพอกๆกับอากาศภายในเต็นท์

แม่ย้ายไปที่อื่นหรือเปล่า พื้นดินใต้ถุนนอนแม่อาจเป็นหิน ตะปุ่มตะป่ำจนแม่ต้องหาจุดที่สบายกว่าก็เป็นได้ ซึ่งเขาคิดได้ทันใจว่าน่าจะสมเหตุสมผลอยู่ เพราะอุปกรณ์พักแรมที่พวกเขาวางเกลื่อน โต๊ะปิกนิกไม่อยู่ที่เดิมแล้วเหมือนกัน

จุดกางเต็นท์แห่งนี้เหลืออยู่เพียงแจ็กกับเต็นท์ฮับบาของเขา เท่านั้น

เขาควานหาโทรศัพท์เพื่อโทร.หาแม่ ที่ค่ายพักแรมนี้ไม่มี สัญญาณโทรศัพท์เลย --- อย่างน้อยก็บริเวณนี้

ใจเย็นๆ แจ็กบอกตัวเอง มันอาจไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานก็ได้ อาจเพียงมีการเปิดบริเวณที่พื้นนุ่มกว่า --- หรือ บริเวณที่ใกล้มหาสมุทรมากกว่า --- แล้วแม่เกิดสนใจขึ้นมา ตอนนั้น จึงไปนั่งดูวิวมหาสมุทรแอดแลนติกอยู่ตรงนั้น รอให้เขาไปหา

พวกเขาได้ยินมาว่า ทุกเช้าจะมีรถมาต่อแถวเพื่อเข้าพัก ที่ค่ายพักแรมแห่งนี้ --- ใครมาก่อนได้ก่อน แต่แจ็กกับแม่ไม่ได้มาถึงตอนเช้าตรู่ ความจริงเมื่อคืนนี้กว่าพวกเขาจะมาถึงก็ตึกแล้ว

เจ้าหน้าที่ผู้อธิบายระเบียบต่างๆ บอกว่าพวกเขาโชคดี --- ครอบครัวหนึ่งเพิ่งกลับไปเพราะมีเด็กป่วย แจ็กคิดว่าเขานี้พอตื่นมาแม่จะกลับไปต่อแถวก่อนเลย เพื่อดูว่ายังเหลือที่ไหนให้พักอีกบ้าง นี่คือวันหยุดฤดูร้อน พวกเขาจึงวางแผนว่าจะมาพักแรมกันที่นี่ ในอุทยานแห่งชาติอะเคเดียเป็นเวลาสามคืน แม่อยากให้นำวันหยุดนี้เป็นวันหยุดสุดพิเศษ

คำถามคือ แจ็กควรเก็บเต็นท์และนำติดตัวไปด้วย หรือควรรหาแม่ให้เจอก่อน ท้องเขาร้องโครกคราก เขาหาแม่ให้เจอก่อนแล้วค่อยเก็บเต็นท์ดีกว่า

เช่นเดียวกับค่ายพักแรมส่วนใหญ่ ที่นี่มีถนนหลายสายคดเคี้ยวผ่านป่าแล้ววนเป็นวงกลม แจ็กเริ่มต้นที่สายเอกกับสายบี ด้วยคิดว่าถนนสองสายนี้มีจุดที่มองเห็นมหาสมุทร เพียงแต่เขาอาจเข้าใจผิดหรือพลาดถนนไปสักสายหรือสองสาย เพราะ *ไม่มี* จุดกางเต็นท์ตรงไหนที่เห็นมหาสมุทรเลย เขาจึงจำกัดขอบเขตการค้นหาอยู่ที่สายซีและสายดี เขาเดินไปช้าๆ พอให้ตรวจดูลานได้อย่างละเอียด แต่ก็เร็วพอไม่ให้ดูน่าสงสัย หลายแห่งมีเต็นท์กางอยู่เพียงหลังเดียว แต่เนื่องจากเต็นท์ทั้งสองหลังที่พวกเขาใช้ แม่ยิ้มมา และเพราะกางเต็นท์ในความมืด แจ็กจึงไม่แน่ใจว่าเต็นท์ของแม่หน้าตาเป็นอย่างไร เขาเลยใช้วิธีมองหารถเช่าแทน

แม่จะจงเข้าไต่ยอด้าพรีอุส ไม่ใช่เพียงเพราะพวกเขาเดินทางจากบอสตันมายังรัฐเมน ซึ่งค่าน้ำมันแพง แต่เพราะเธอเชื่อเรื่องการทำสิ่งที่จะช่วยอนุรักษ์โลกได้

“รถคันนี้ใช้น้ำมันอะไรอะ” แจ็กถาม “ไบโอดีเซลเธออะ”

“เปล่าจะ ใช้แก๊สกับไฟฟ้า”

“เราใช้อิฐสร้างพลังงานได้ด้วยนะฮะ รุธีเปล่า” แจ็กบอก
“สวนสัตว์ดัลลัสเรียกว่า พลังอิ!”

“ปู่ นั่นมัน แก๊สชีวภาพ” แม่เขาว่า

เขาหัวเราะ แม่เก่งเรื่องการยิงมุกตลก

แล้วตัวเขาล่ะ เขาเป็นผู้เชี่ยวชาญทุกเรื่องเกี่ยวกับช้าง

ตอนนี้แจ็กก็อยากมีความจำแบบช้างบ้าง รถสีขาหรือสีเงิน
นะ ทันใดนั้นแจ็กก็รู้สึกว่าการเดินวนแบบนี้ไม่น่าจะได้เรื่อง ดังนั้น
เมื่อเดินผ่านเต็นท์ตัวเองรอบที่สอง (เต็นท์หลังนี้อยู่ในจุดทางเต็นท์
เพียงแห่งเดียวที่มีเต็นท์กางอยู่หนึ่งหลัง ไม่มีอย่างอื่นอีก) เขาก็
ตัดสินใจหยุดค้นหา แจ็กล้วงกระเป๋าแล้วหยิบเงินค่าขนมออกมา
วางลงบนโต๊ะปิกนิก ลิปส์ดอลลาร์กับหกสิบสามเซ็นต์ เขาจะไปซื้อ
อาหาร

ในค่ายพักแรมนี้ไม่มีแผงขายอาหาร ไม่มีร้านอาหาร --- ไม่มี
แม้แต่ร้านสะดวกซื้อ --- ดังนั้นแจ็กจึงวิ่งเหยาะๆ ไปยังกระท่อม
ลงทะเลเบียน แล้วถามผู้หญิงที่อยู่หลังเคาน์เตอร์ (ผู้อ่านนิยาย
แฟนตาซีของโรบิน แม็กคินลีย์ เรื่องเดียวกับที่นินา เพื่อนของเขา
อ่านช่วงต้นฤดูร้อนนี้) ว่าตลาดใกล้ที่สุดอยู่ที่ไหน

“เมื่ออาหารกระป๋องยี่ห้อดินตุ้มัวร์แล้วหรือ” เธอถาม “ร้าน
ซีวอลล์แคมป์ซัพพลายส์ อยู่เลยไปหน่อยบนถนนนี้แหละ”

แจ็กรู้สึกsturkerป้องกันดินตุ้มัวร์เป็นอย่างดี --- ไม่ใช่จากการ
ไปพักแรม แต่จากหลายๆ คินที่แม่ต้องทำงานดึกแล้วเขาต้องทำ
อาหารมือตัวเอง “รู้ไหมครับว่า ---” เขากำลังจะเอ่ยถามว่ามีผู้หญิง

ผมสั้นสี่ลอนด์ขับรถพริออสสี่ล้อผ่านมาบ้างใหม่ แต่ความรู้สึก
กระอักกระอ่วนทำให้เขาเปลี่ยนใจกลางคัน “ว่าวันที่คุณพูดถึงเมื่อก็มี---
ฮ็อตต็อกสีแดงแปริต์ใหม่”

หญิงคนนั้นหัวเราะ “เรดสแนปเปอร์! มีแน่นอนจ๊ะ!”

แจ็กยิ้ม อย่างน้อยสิ่งที่จะต้องทำอย่างหนึ่งที่แม่สัญญาไว้ตอน
ขับรถมารัฐเมนกำลังจะเกิดขึ้นแล้ว เขาจะได้กั๊ดฮ็อตต็อกสีแดงแปริต์
พร้อมกันได้ยินเสียงดัง กร๊อบ

สิ่งแรกที่แจ็กทำเมื่อออกมาจากอุทยานและมาอยู่บนถนน
สาย ๑๐๒ เอ คือหยิบโทรศัพท์ออกมาอีกครั้ง มีสัญญาณโทรศัพท์
หนึ่งขีด --- โอกาสที่จะติดต่อแม่ได้มีอยู่นิดเดียว เขากดหมายเลข
เยี่ยม! โทร.ติดแล้ว!

ทว่าแม่ไม่รับสาย เขาอยากให้เมื่อคืนนี้เข้ากับแม่ไม่ได้ทะเลาะ
กันในรถ อยากให้ตัวเองพยายามเข้าอกเข้าใจแม่มากกว่านี้อีกหน่อย

แจ็กวางสายแล้วลองอีกครั้ง คราวนี้ได้ยินเสียงแม่ให้ฝาก
ข้อความ “เบ็กกี้ มาร์เทล พูดอยู่ค่ะ --- หรือจริงๆ แล้วไม่อยู่
หรอกค่ะ อย่าฝากข้อความแก่ก็แล้วกัน ฉันทื่นเยี่ยมใหม่ละ!”

เขารอเสียงสัญญาณแล้วตะโกน “แม่อยู่ไหนฮะ”

สอง

ช่างที่อยู่ไกลกันสื่อสารกันด้วยเสียงร้อง

ระดับอินฟราโซนิก

ซึ่งมีความถี่ต่ำเกินกว่ามนุษย์จะได้ยิน

ร้านซีวอลล์แคมป์ซัปพลายส์ไม่เหมือนร้านค้าอื่นๆที่แจ็กเคยไป
ร้านนี้เป็นกระท่อม --- มีระเบียบกับของสารพัด --- และมีป้ายติด
ทั่วร้าน ป้ายแผ่นหนึ่งเขียนว่า **มีน้ำร้อนให้อาบและมีลือบสเตอร์ชาย**
อีกป้ายเขียนว่า **ที่ชายฝั่งเย็นกว่า** เขาคงจะรู้สึกประหม่าที่ต้องเดิน
เข้าไปในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยหากไม่เห็นป้ายแผ่นที่สามซึ่งเขียนว่า
มีห้องอาบน้ำยอดเยี่ยมในร้าน แลกเหรียญที่เคาน์เตอร์ ป้ายนี้
ทำให้เขาหัวเราะ เขาอยากให้แม่อยู่ตรงนั้น จะได้เข้ากับมุกตลกนี้
ด้วยกัน

ชั้นวางสัตว์สต๊าฟฟรอต้อนรับอยู่ในร้าน ทั้งลือบสเตอร์ แมวน้ำ
กวางมูส และหมีดำ --- แต่ไม่มีช่าง ฟันปูไม่เหมือนระเบียบส่งเสียง
เอี้ยดอ้าดขณะแจ็กก้าวเดินซ้าๆไปยังเคาน์เตอร์ --- ผ่านแผ่นที่
น้ำเชื่อมเมเปิ้ล สายเบ็ด และขนมปังกรอบยี่ห้อโกลด์ฟิช ทั้งหมดนี้
กองอยู่รวมๆกัน --- ที่เคาน์เตอร์ ผู้หญิงสวมผ้ากันเปื้อนรอเขา

สั่งของอยู่

“ฮ็อตดีอกราคาเท่าไรครับ” แจ็กถาม

“ฮ็อตดีอกรสองชิ้น มันฝรั่งทอด กับน้ำอัดลมกระป๋องเล็ก
ราคาสีดอลลาร์จ่ะ” เธอตอบ

“สี่แดงรีเปล่าครับ”

“แน่นอน รัตซอสอะไรดี”

“มัสตาร์ดครับ” เขาบอก พลังลี้กเบงก์ห้าดอลลาร์ใบหนึ่ง
ออกจากกระเป่า ก่อนยื่นเงินให้เขาถามว่า “ขอซื้อหนังสือพิมพ์
หนึ่งฉบับด้วยได้ไหมครับ”

ผู้หญิงคนนั้นพยักพเอิดไปทางกองหนังสือพิมพ์ข้างประตู
แล้วบวกค่าหนังสือพิมพ์ บังเกอร์เดลินิวส์เข้าไป

แจ็กนั่งรออยู่ตรงโตะบนระเบียบ แล้วอ่านพาดหัวข่าวคร่าวๆ
แทบจะไม่อ่านเนื้อข่าวเลย ครูเดียวเขาก็เตือนตัวเอง หายใจลึกๆ
นี่คือวิธีที่แม่เขาทำ *เรื่องเลวร้ายที่สุดที่อาจเกิดขึ้นได้มีอะไรบางอย่างนะ*

อุบัติเหตุทางรถยนต์ แนละ สิ่งเดียวที่เขารู้แน่ชัดคือ แม่
ขับรถไป เธอขับรถพริศออกไปที่ไหนสักแห่งเมื่อเช้านี้ (หรือเมื่อคืน
กันแน่ๆ *ทันทีที่ฉันหลับ*) แม่เธอจะขับรถเก่ง --- ซึ่งความจริงแล้ว
การขับรถคืองานของเธอ เธอขับรถรับส่งให้โรงแรมอินทาวนอินน์ ---
แจ็กคิดว่าใครๆก็อาจขับรถเร็วจนตกถนนที่คิดเคี้ยวบนเกาะได้ทั้งนั้น

หมิดำ สะดุดสายตาเขา แต่ข่าวนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับทีมฟุตบอล
ไม่ใช่สัตว์ป่า อีกข่าวหนึ่งเกี่ยวกับเด็กหญิงอายุเก้าขวบที่หายตัวไป
ข่าวนี้ทำให้เขาชะงัก (มีผู้ใหญ่ถูกลักพาตัวบ้างไหม) แจ็กอ่านข่าวขณะ
ผู้หญิงคนนั้นนำอาหารมาให้

“น่ากลัวนะ ว่าไหม” เธอเอ่ย พลังเหลือบมองหนังสือพิมพ์
“ขอให้มีคนพบอย่างปลอดภัยด้วยเถอะ”

แจ็กพยักหน้าพลางคิดถึงแม่ แล้วเลื่อนหนังสือพิมพ์ออกไป
เขากัดฮึดตด็อกคำหนึ่งและได้ยินเสียงดังกร๊อบ --- เสียงกร๊อบที่แม่
เล่าให้ฟัง เสียงกร๊อบที่แม่ควรเป็นคนกัดให้ดู... กัดให้ดูและหัวเราะ
ด้วยกัน เธอควรเป็นคนชวนให้เขาดูเปลือกไม้ที่กรอกที่หนาและ
มีสีแดงสดใสเหมือนลูกกวาด แล้วพวกเขาควรหัวเราะกัน กิน
ด้วยกัน คุญเรื่องที่เธอกินฮึดตด็อกสีแดงครั้งแรกในรัฐเมน

เขารู้สึกว่าแขนหนักไปหมด จึงวางฮึดตด็อกลง บัดไรเอ๊ย!
สามวันนี้ควรจะเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดของฤดูร้อน เป็นช่วงเวลาที่
จะชดเชยคืนวันน่าเบื่อหน่ายที่ต้องอยู่ในอพาร์ทเมนต์ที่ไม่มีอะไรจะทำ
แม่ก็เที่ยวไปเยี่ยมอุปกรณ์ให้วุ่น อ่านบทวิจารณ์ในเว็บไซต์ต่างๆ จดลิสต์
ที่เที่ยงที่สุด แล้ววงไว้บนแผนที่ และดาวน์โหลดเพลงสำหรับฟัง
ในรถด้วย แม่คุยแทบไม่หยุดเลยเรื่องหาดแซนด์, หันเตอร์โฮล
และที่เด่นๆ อื่นๆ ที่เธออยากให้เขาเห็นในการเดินทางครั้งนี้

แม่อยู่ที่ไหน ทำไมจึงหนีไป ทั้งๆ ที่มีสถานที่เที่ยวในลิสต์
มากกว่าที่จะไปได้หมดอยู่แล้ว แจ็กคิดว่าแม่อาจออกไปหาซื้อของ
บางอย่าง --- ของที่อยากได้ในนาทีสุดท้ายเพื่อให้การเดินทางครั้งนี้
สมบูรณ์แบบสุดๆ --- จากนั้นก็พบใครบางคนที่น่าสนใจ เช่นคนที่
สร้างงานศิลปะจากฟองน้ำทะเล หรือเขียนข้อความในฝาขวดน้ำ
ผลไม้ เธอไม่อาจละความคิดไปจากเรื่องนี้ได้ “ชื่อใหม่แจ็ก” เธอ
เอ่ย “เขานั่งอยู่ในห้องทำงานทั้งวันเลย เอาแต่คิดว่าจะเขียนอะไร
ลงในฝาขวดดี”

นั่นแหละ ไร้เลย แต่ทำไมต้องเอาเดินที่ไปด้วย

แม้คงมีเหตุผลเรียงกันมาเป็นขบวนแบบไม่ต้องสงสัย ตอนแรกเธอคิดจะทำ นี่ แล้ว นั่นก็เกิดขึ้นกับเธอ จากนั้นก็...จะเป็นความคิดหนึ่งจุดประกายอีกความคิดหนึ่ง จนกระทั่งทุกความคิด ลุกเป็นไฟ --- ซึ่งแจ็กคิดว่าน่าจะเป็นอย่างนั้น ถึงตอนนี้เขารู้แล้วว่า การพยายามคิดถึงสาเหตุไม่สมเหตุสมผลเลยสักนิด บางครั้ง หลังจากฟังแม่อธิบายแล้ว เขาก็ยังตามความคิดแม่ไม่ทัน

และช่วงเช้านี้ก็เชิงไปหมดแล้ว เอาละ เขาจะไม่นั่งรออยู่เฉยๆ ไม่ใช่เวลานี้ แยะชะมัด แม่อาจออกไปเที่ยวสวนกุอยู่คนเดียวก็ได้ --- เขาจะต้องออกผจญภัยเอง มาเกาะเม่าตเดเลิร์ตทั้งที่ เขายังไม่ได้สัมผัสน้ำทะเลเลย เขาจะเปลี่ยนสถานการณ์นี้เอง

แจ็กเก็บกวาดโต๊ะ --- แต่ทิ้งหนังสือพิมพ์ไว้ให้คนอื่นได้อ่าน --- แล้วเดินข้ามถนนไปยังบริเวณที่มีคนมากมายจอดรถลงมาเดิน กระย่องกระแย่งไปตามชายหาดที่มีหาดหินตะปุ่มตะป่ำ

วันนั้นร้อนอบอ้าวขึ้นทุกที อากาศริมทะเลเมื่อก่อนเหมือนมะกอกอุ่นๆ แจ็กกระโดดจากหาดหินแห่งๆ ที่ทะเลซัดจนกร่อน ลงไปยังหาดหินสีเข้มกว่าที่มีสาหร่ายทะเลปกคลุม ขณะกระโดดลงไป เขาอดสังเกตนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มไม่ได้ --- ครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่ง มีคุณปู่เดินเกาะไหล่เด็กชายฝาแฝดเพื่อช่วยทรงตัว เด็กหญิงสองคนสวมเสื้อยืดค่ายสีเขียวยืนอยู่นอกกลุ่ม ไม่สนใจสัตว์ต่างๆ ในแอ่งหินที่มีน้ำขัง หญิงสูงวัยกลุ่มหนึ่งนั่งล้อมวงรอบหาดหินแบนๆ รวากับหินก้อนนี้คือโต๊ะ และจับเครื่องดื่มจากกระติกน้ำเก็บความร้อน ---

ขณะเดียวกันเขาก็มองหาแม่ตัวผมมสูง ไว้ผมสั้นสีทอง เขาไม่ต้องมองหาไกลๆบนชายหาดให้ลำบาก เพราะเธอเกลียดการอยู่คนเดียว

เด็กชายคนหนึ่งวัยไล่เลี่ยกับแจ็ก ลีบเอ็ดชวบนะ แต่ไว้ผมสั้นกว่าและยิ้มกว้างอวดฟันขาวจี้วะ ขว้างจานร้อนอยู่กับน้องสาว ผมยารสีทองของเด็กหญิงสะบัดพัดไปหน้าขณะเธอขว้างจานร้อนไปในอากาศ ทั้งสองขว้างได้ไม่แรงนัก จานร้อนจึงตกลงบนโขดหินใกล้ๆ บางครั้งก็ติดอยู่ในซอกหิน แต่ไม่เป็นไรหรอก เป็นไปไม่ได้อยู่แล้วที่จะวิ่งบนชายหาดที่อันตรายนี้ เด็กสองคนหัวเราะให้การเล่นที่ช่างไร้สาระ พ่อแม่ของพวกเขาผู้หนึ่งมองจากเก้าอี้หินก็หัวเราะเช่นกัน แจ็กอยากเป็นเด็กผู้ชายคนนั้น ไม่มีอะไรให้กังวลมากไปกว่าจานร้อนจะตกพื้นตรงไหน เด็กชายผู้ทำให้พ่อแม่มีความสุขได้แค่เพียงเล่นอะไรบ้าๆบอๆ

จากนั้นแจ็กก็เปลี่ยนใจทันที แม่เขาจริงจังๆ เจ๋งกว่าแม่คนอื่นอีกหลายคน เขาสัญญาต่อตัวเองว่าจะบอกแม่เมื่อเธอกลับมา แม่ไม่ได้อยู่ที่ชายหาดนั้นแน่นอน เขาควรกลับไปยังจุดกางเต็นท์ใหม่ เพื่อว่าแม่อยู่ที่นั่น *ไม่* เขาคิด *แม่รู้ว่าจะต้องมาหาฉันที่นี่* เขาจะอยู่ต่อไป ให้เวลาเธอลงมาหา เขานึกจินตนาการว่าเธอแอบย่องมาทางด้านหลังมาทำให้เขาประหลาดใจ

เขาถอดรองเท้าผ้าใบและถุงเท้า จากนั้นถอดเสื้อ บรรจุใส่เสื้อห่อโทรศัพท์ เขายัดม้วนเสื้อเข้าไปในโพรงแห้งๆบนโขดหินขนาดค่อนข้างใหญ่ ไม่แน่นอน ตอนเขาลงไปบริเวณชายน้ำ เขาอาจกล้าหาญพอจะลงว่ายน้ำเล่นได้ (แม้จะดูเหมือนไม่มีใครอื่นอีกแล้วที่คิดเรื่องการลงไปใกล้บริเวณที่น้ำซัดแรงจนแตกฟอง)

ตรงแอ่งหินสี่เหลี่ยมผืนผ้าจากสาหร่ายแอ่งแรกที่เขาเดินมาถึง แจ็กหยิบหอยทากตัวหนึ่งขึ้นมาพิจารณาเปลือก จากนั้นจึง ก้มตัวลง เตรียมจะจับปูขึ้นมา

“มันจะหนีบายนะ”

แจ็กเงยหน้ามอง เด็กชายผู้เล่นจานร่อนกับน้องสาวมาอยู่ ข้างตัวเขา

“ไม่หรอก ถ้าฉันจับมันตรงด้านหลัง” แจ็กบอก เขาบรรจง วางนิ้วมือบนหลังกระดองปู

น้องสาวของเด็กชายคนนั้นกรี๊ดลั่นเมื่อแจ็กชูปูขึ้นมา ปู กัดแกว่งก้ามอย่างดุเดือด

“ตัวใหญ่มากเลย!” เด็กหญิงบอก “ว่าไหม ไอเดน”

มันเคยตัวโตมโหฬารจนกระทั่งลูกข้างทำให้มันเล็กลง แจ็กคิด เขาจำเรื่องที่แม่เล่าให้ฟังได้

ในที่สุดแจ็กก็ปล่อยปูไป จากนั้นเขาและไอเดนก็กระโดดจาก หินลื่นๆ ก้อนหนึ่งไปยังอีกก้อนหนึ่ง มุ่งหน้าไปทางทะเลโดยไม่พูด อะไรสักคำ ส่วนน้องสาวของไอเดนก็เดินย้อนกลับไปทางพ่อแม่ แจ็กกับไอเดนแช่เท้าในน้ำทะเลเย็นเฉียบ จนกระทั่งพ่อแม่ไอเดน เรียกให้ถอยห่างจากคลื่นที่ดูอันตราย พวกเขาจึงหันมาฟาดสาหร่าย ทะเลใส่หากันและกันแทน

แจ็กจินตนาการว่าแม่ของตนยืนอยู่บนฝั่ง มองเขา และ ยิ้มให้การเล่นไร้สาระของพวกเขา

เขากำลังจะชวนไอเดนให้เรียงก้อนหินเป็นปราสาทกัน ก็พอดี พ่อของไอเดนร้องเรียกลงมาว่าพวกเขาจะกลับแล้ว

“นายพักที่ค่ายพักแรมรีเปลา” เขาถามออกไป

ไอเดนพยักหน้า

“เหมือนนั้นเลย” แจ็กบอก

“บางทีคืนนี้เราอาจเจอกันตอนฟังเจ้าหน้าที่บรรยายก็ได้”

ไอเดนพูดแล้ววิ่งตามพ่อแม่ไป

แจ็กมองครอบครัวไอเดนเก็บข้าวของแล้วเดินออกไปพร้อมกัน
แม่เดินกอดคอไอเดน แจ็กเดินไปหยิบเสื้อเชิ้ตแล้วดูโทรศัพท์ ภาวนา
ให้มีข้อความส่งเข้ามา

ไม่มีอะไรเลย

เขากวาดสายตาไปรอบชายหาดอีกครั้ง เพื่อจะได้เห็นหน้าแม่
แต่ก็ไม่มีโชค

ไม่เป็นไร เขบอกตัวเอง แล้วสอดโทรศัพท์ก็กลับลงกระเป๋า
ยังไม่นานขนาดนั้น เขามองลงไปยังชายหาดหินบนชายหาด ที่เมื่อสัก
หนึ่งชั่วโมงก่อนจมอยู่ใต้น้ำเกือบมิด แต่ขณะที่เขามองอยู่ตอนนี้
ก็เห็นอะไรบางอย่าง เป็นภาพข้างมุมสูง ข้างข้างโขลงเลย หินก้อน
ที่เรียบและสีเข้มกว่ามีสีน้ำตาลออกเทา บางก้อนมีลายต่าง ก้อน
ที่กลมมนเป็นพิเศษก้อนหนึ่งดูเหมือนหลังของช้างจำฝูงจริง ๆ หิน
ก้อนนั้นร้องเรียกเขา

แจ็กปีนกลับลงไปสัมผัสตัวลงนอนบนพื้นหินอันอบอุ่น

เขายังจำครั้งแรกที่แม่พาไปดูช้างได้ ตอนนั้นเขายังเล็กมาก
ไม่เก็นสี่ขา พวกเขาไปชมละครสัตว์กัน ซึ่งแจ็กเกลียดมาก---
เขาเกลียดเสียงเพลงที่ตั้งสับสนอลหมาน เกลียดเสียงผู้ฝึกสัตว์
สะบัดแส้ดังเปรี้ยะ เกลียดตัวตลกที่มีตารูปเพชร ดังนั้นแม่จึงอุ้ม

แจ็กออกมาแล้วเข้าไปอีกเต็นท์หนึ่ง เป็นเต็นท์ที่มีสัตว์ตัวใหญ่โตมโหฬารที่สุดที่เขาเคยเห็น ยืนห่างออกไปเพียงไม่กี่ฟุต แจ็กร้องให้ชนหน้ากับคอบแม แต่เขาก็อดแอบดูสัตว์ขนาดยักษ์ตัวนี้ไม่ได้ จากนั้นข้างก็ยื่นวงมาหาเขา ยืนมาถึงตัว แล้วตะไหล่เขาเบาๆ แจ็กร้องแล้วดันตัวถอยหลังมาซุกใต้คางแม แต่ข้างก็ตะเขอีก และตะไประเรื่อย ๆ จนเขาเงยหน้ามอง ข้างค่อยๆ ยื่นวงออกมาจนสัมผัสแก้มเขา แจ็กจำได้ว่าตัวเองหัวเราะคิกคัก จำความรู้สึกสึกราวกับว่าเต็นท์ที่ข้างอยู่นั้นคือสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุดในโลกได้

แจ็กนอนคว่ำหน้าบนหินก้อนนั้นจนกระทั่งเขาดูซับซ้อนความรื้อนหยาดหยดสุดท้ายออกมาจากหิน จากนั้นจึงเดินเอื่อยๆ กลับค่ายพักแรม เขาเดินผ่านกระท่อมไม้สำหรับลงทะเบียน มีหลังคาแหลมและมีระเบียบรับแขก (ไม่มีรถพรีอูสในลานจอดรถ) ผ่านป้ายใต้ต้นไม้สูงใหญ่ที่บอกทางผู้ขับรถยนต์ไปยังเส้นทางวนเวียนในป่ารกชัฏ ผ่านทางเข้าอัมจันทร์กลางแจ้ง ไปเส้นทางเอ เขาตัดสินใจเดินอ้อมไปด้านไกลของเส้นทางวนเป็นวงนี้ แล้วบอกตัวเองว่า ถ้าอดทนมากเป็นพิเศษ ถ้ายังสงบใจได้และมีความหวัง ถ้าเดินช้าๆ ไปรอบเส้นทางเอที่มรื้น มองหารถคันนั้นทุกๆ จุดกางเต็นท์ แม่เขาก็จะกลับมา

ขณะเดินเลี้ยวไปทางขวา แจ็กได้ยินเสียงไอนเดนและเสียงน้องสาว --- จูลี เขาจำได้ว่าไอนเดนเรียกเธออย่างนั้น --- และจึงเห็นว่าพวกเขาคือครอบครัวที่กางผ้าใบสีน้ำเงินผืนใหม่ที่มาคลุมจุดกางเต็นท์ของตนไว้เพื่อกันฝน แจ็กอยากแหวกพุ่มไม้ที่บังบริเวณเต็นท์เพื่อความเป็นส่วนตัวมากเป็นพิเศษแล้วกล่าวทักทาย แต่เขาก็ไม่อยาก

ตกเป็นจุดสนใจมากนัก ไม่อยากให้พ่อแม่ของไอเดนเริ่มสงสัยว่าเด็กคนนี้เป็นใคร และทำไมเขาจึงไปไหนมาไหนตามลำพัง

นอกจากนี้เขายังไม่อยากขัดจังหวะความสนุก
แต่ไม่หรอก เติบโตฮับบาของเขายังคงเป็นสิ่งเดียวที่อยู่บริเวณนี้
“มีอะไรหรือเปล่าจ๊ะ”

แจ็กสะดุ้ง เขามัวแต่จดจ่ออยู่กับการตามหาแม่---อยากเห็น
แม่รอเขากลับมาอยู่ที่โต๊ะปิกนิก---จนไม่ได้ยินเสียงเจ้าหน้าที่อุทยาน
เดินมาด้านหลัง

เธอสวมชุดเครื่องแบบสีเทาประดับตรา ถือกะดานหนึบ
กระดากมาด้วย ใบหน้ามีริ้วรอยเหี่ยวย่นเล็กน้อย แววดาตุใจดี

ถึงจุดนี้ เด็กคนอื่นจะแจ้งเจ้าหน้าที่ว่าแม่ของตนหายไป และ
ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับแม่ จากนั้นพวกผู้ใหญ่จะรับหน้าที่ต่อ พวกเขา
จะสอบปากคำและแจ้งข่าวคนหาย จะมีคนพาเขาไปพักและให้กิน
อาหารเย็นขณะที่มีคนออกตามหาแม่ และพวกเขาอาจพบตัวแม่
หากไม่ใช่ในคืนนี้ก็คงอีกไม่นานนัก

ทว่าแจ็กไม่ใช่เด็กทั่วไป และแม่เขาก็ไม่ใช่แม่ทั่วไป

“ไม่มีอะไร” แจ็กตอบ สองมือล้วงกระเป๋าไว้ “ทุกอย่าง
เรียบร้อยดีค่ะ”